THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
50 Cents a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. XXVI No. 6
FEBRUARY, 1944

The Wonderful God Of Israel

God's Four-Fold Relationship to Israel as Expressed in the Course of His Dealings With His People

By Rev. Keith L. Brooks, D.D.

(A special message to the readers of The Shepherd of Israel from Dr. Keith L. Brooks, Editor of Prophecy, Los Angeles, Calif. Dr. Brooks, faithful friend of our people, Israel, has defended the Jews courageously and at great personal suffering against such wicked falsehoods as the now exploded and ridiculous "Protocols," and against all Nazi propaganda. Here he speaks his heart to the people of Israel.)

THERE are in the Bible four passages primarily directed to the chosen people, Israel, in which tremendous statements as to God's relationship to this people hinge on the little word "as." These four passages tell the complete story of the Jews from their very beginning until all prophecy concerning their future glory is consummated.

1. "As An Eagle" — Deut. 32:11

Chapter 32 of Deuteronomy sets forth in a few bold delineations the great things God did for Israel in the days of her early history. Verse 11 reads:

"As an eagle stirreth up her nest, fluttereth over her young, spreadeth abroad her wings, taketh them, beareth them on her wings: So the Lord alone did lead them...."

This was not the first time Jehovah had compared Himself to an eagle in His relations to Israel.

"Ye have seen what I did to the Egyptians, and how I bare, you on eagles' wings, and brought you unto myself." (Ex. 19:4)

The figure of the eagle brings to mind especially the motherly discipline to which she subjects her young. She shows an especially strong affection for her young, not only in protecting and providing, but in educating and training them to fly.

Naturalists say that when the young eagles are old enough to fly, the mother, if necessary, will break the nest to pieces to force them to use their powers of flight. She stirs them up when they doze, and flutters over them to teach them how to imitate her. When once they are out of the nest, she teaches them to fly by bearing them up on her wings, shaking them off and catching them again if they appear to fall.

What attentions God had paid to this people! They had been in love with their slavery, loath to leave it. By Moses God had stirred them up to aspire for liberty. He carried them out of Egypt, led them into and through the wilderness.

It was necessary to repeatedly stir them loose from idolatry, wordliness and unbelief. He was ever bearing them up, shaking and scattering them, regathering and teaching them. How patiently had He dealt with His people!

2. The God of the Sheltering Wing

We come next to the days of their visitation, when the Messiah, in fulfillment of many prophecies, came into the world "to the lost sheep of the House of Israel."

Refused by Israel's leaders, the Son of David looked down upon the city of Jerusalem and exclaimed:

"O Jerusalem, Jerusalem, thou that killest the prophets, and stonest them which are sent unto thee, how often would I have gathered thy children together, even as a hen gathereth her chickens under her wings, and ye would not! Behold, your house is left unto you desolate."
Matt. 23:37-39

Such words could not be the language of mere man. Even in the days when they had stoned the prophets, often would He have gathered them. The words are absurd if life began for Him at Bethlehem. He was the pre-existent Shepherd of Israel.

But here is the sad conclusion: **"I would—Ye would not!"** In view of the opportunities given Israel, that stubborn will is a mysterious thing. No wonder the Redeemer sighed and wept over the city which so many times had undergone judgment.

Man's proneness to undo himself—that is enough to make anyone weep! But all who find themselves left "desolate" will discover in the end that it is the result of their own refusal of His mercy. He longed to save them.

Have you ever sat fascinated as you watched a hen and her brood of chickens? Suddenly there is a hawk in the sky. The mother gives that peculiar cry that summons every chick to her covering wings. Not a peep is to be heard until the sky is clear.

Said Jehovah to Israel:

"He shall cover thee with his feathers, and under his wings shalt thou trust." (Psa. 91:4)

And have you not marvelled at the way the mother hen on a cold night tucks every chick snugly beneath her wings? How careful she is to see that all are covered! What better picture can be found for peace, comfort and contentment, than a brood of chicks crowded together beneath the wings of the hen, chirping their notes of joy? There you have the ideal family party.

This expresses the desire of Israel's Shepherd for His people in all times. But —they would not have it! From the beginning they had been warned that if they would not believe, they would be scattered, should find no ease, only trembling hearts, failing eyes, sorrowing minds. Their lives would hang in doubt and their minds would be constantly filled with fear. Deut. 28:64-67.

3. As A Shepherd. — Ezek. 34:12

But the day of scattering and misery is to have an end. We are looking now to the coming day of Israel's regathering to their Homeland. It is to follow a period of awful persecutions and sufferings. Then—

"As a Shepherd seeketh out his flock in the day that he is among his sheep that are scattered, so will I seek out my sheep, and will deliver them out of all places where they have been scattered in the cloudy and dark day."
Ezek. 34:12

Ezekiel then tells how the Jews will be called from every part of the earth in the last days, how God will preserve them and feed them and cause them at length to reach their Homeland where they shall lie down in peace for the first time in many a long century.

"There shall be showers of blessing." (vs. 13-26).

Jeremiah in Chap 30:4-7 tells of this end-time period of "Jacob's trouble," a day in which their persecutions will surpass anything previously known by them, and then he says,

"But they shall be saved out of it."

Isa. 26:20-21 tells how in that fearful time God will summon them to hide themselves for a little time until the indignation be overpast,

"For, behold, the Lord cometh out of his place to punish the inhabitants of the earth for their iniquity."

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Mission to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.
Entered as Second Class matter April 4, 1922, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937. PRINTED IN U. S. A.

But, wherever the Jews will be, however disguised and scattered, the eye of the Shepherd will see them. Not one will He miss. The remnant shall reach the Homeland where they will be abundantly provided for as a Shepherd looks after his sheep, while they witness judgment poured out upon their enemies.

4. As A Mother. — Is. 66:13

And now we are coming to Israel's great day of rejoicing which is to follow immediately upon her season of bitterest mourning. Oh, why can you not see from your own Scriptures what must befall all of your brethren who continue to close their eyes to the need of "the Lamb of God who taketh away the sin of the world?"

"As one whom his mother comforteth, so will I comfort you; and ye shall be comforted in Jerusalem."

The literal reading is "As a **grown man** whom his mother comforteth"—stressing the idea of a mother comforting her grown son in some time of distress when only a mother's soothing touch would seem to suffice. The Psalmist said:

"As a father pitieth his children, so the Lord pitieth them that fear him" (Psa. 103:13)

but when it comes to the future scene of Israel's home-coming, only the tender affections of a loving mother can give the picture. Father usually comes with rational arguments and words of counsel, but the comfort of a mother is something more than words can convey.

Let us try to get the picture. Jerusalem is to become

"A cup of trembling unto all the people round about, when they shall be in the siege both against Judah and against Jerusalem." (Zech. 12:2-3)

God is going to destroy the forces that come against Jerusalem. But as for the Jews, they are to be gathered back to the land:-

"I will pour upon the house of David, and upon the inhabitants of Jerusalem, the spirit of grace and supplications: and they shall look upon me whom they have pierced, and they shall mourn for him, as one mourneth for his only Son, and shall be in bitterness for him, as one is in bitterness for his firstborn. In that day there shall be a great mourning in Jerusalem." (vs. 10-11)

And now we read:

"Ye shall be comforted in Jerusalem—as one whom his mother comforteth."

There is going to be a real union of affection between the God of Abraham and mature Israel coming home after weary wandering throughout the earth in search of a place of refuge.

"Can a woman forget her sucking child, that she should not have compassion on the son of her womb? yea, they may forget, yet will I not forget thee. Behold, I have graven thee upon the palms of my hands; thy walls are continually before me." (Isa. 49:14-16)

"Sing, O heavens; and be joyful, O earth; and break forth into singing, O mountains: for the Lord hath comforted his people, and will have mercy upon his afflicted." (49:13)

We only discover the sweetness and gentleness of a mother's love when we are sick or in trouble. God chooses the strongest picture to show the depth of His love to the remnant of the chosen nation in that great day to follow the "time of Jacob's trouble."

As soon as God's Only Begotten Son, Who died long ago upon Calvary's Cross to redeem the world, is recognized as Israel's Messiah, in that moment Jehovah says to them:

"I will heal their backsliding, I will love them freely: for mine anger is turned away from him." (Hos. 14:4)

Dear Jewish friend, this is God's Word to you now out of your own ancient Scriptures. There is the joy of salvation awaiting you **now** through that One who is called in Isa. 53—"a man of sorrows, acquainted with grief"—the One who was "despised and rejected" and whom many have regarded as one who was "smitten of God."

"All we like sheep have gone astray: we have turned every one to his own way; and the Lord laid on HIM the iniquity of us ALL."

This is the One who is called in the New Testament, "The Consolation of Israel." (Luke 2:25) It is He who has brought to numberless souls—Jew and Gentile—"the peace of God which passeth all understanding." Will you take Him now for your peace?

What the Lord Jesus Taught to His Disciples

WE often have the erroneous impression that the Lord Jesus taught His disciples to hate and persecute the Jews. Here are some of the actual words He taught them taken from the first book of the New Testament—the opening sentences of His sermon, called the Sermon on the Mount. This is what He said:

Blessed are the poor in spirit: for their's is the kingdom of heaven. Blessed are they that mourn: for they shall be comforted. Blessed are the meek: for they shall inherit the earth. Blessed are they which do hunger and thirst after righteousness: for they shall be filled. Blessed are the merciful: for they shall obtain mercy. Blessed are the pure in heart: for they shall see God. Blessed are the peacemakers: for they shall be called the children of God. Blessed are they which are persecuted for righteousness' sake: for their's is the kingdom of heaven. Blessed are ye, when men shall revile you, and persecute you, and shall say all manner of evil against you falsely, for my sake. Rejoice, and be exceeding glad: for great is your reward in heaven: for so persecuted they the prophets which were before you.

Ye are the salt of the earth: but if the salt have lost his savour, wherewith shall it be salted? It is thenceforth good for nothing, but to be cast out, and to be trodden under foot of men. Ye are the light of the world. A city that is set on an hill cannot be hid. Neither do men light a candle, and put it under a bushel, but on a candlestick; and it giveth light unto all that are in the house. Let your light so shine before men, that they may see your good works, and glorify your Father which is in heaven. Think not that I am come to destroy the law, or the prophets: I am not come to destroy, but to fulfill. For verily I say unto you, Till heaven and earth pass, one jot or one tittle shall in no wise pass from the law, till all be fulfilled. Whosoever therefore shall break one of these least commandments, and shall teach men so, he shall be called the least in the kingdom of heaven: but whosoever shall do and teach them, the same shall be called great in the kingdom of heaven. For I say unto you, That except your righteousness shall exceed the righteousness of the scribes and Pharisees, ye shall in no case enter into the kingdom of heaven. Matt. 5:3-20.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Original work established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS — 27 THROOP AVE., BROOKLYN, N. Y.

COME TO OUR MEETINGS

Sunday night — 8 o'clock
Tuesday night — 7 o'clock
Friday night — 8 o'clock

OTHER MEETINGS

MON. 3:30 P.M. — Boys 8-14 years.
7:00 P.M. — Girls, 12-15 years
7:30 P.M. — Business Girls, 15-20 years.

TUES. 3.30 P.M. — Girls, 8-12 years.

WED. 1.45 P.M. — Mothers and Kindergarten.

THUR 3:30 P.M. — Girls 6-8 years.
7:45 P.M. — Refugee Meeting in German.

צער, פאַרטונקעלטע אויגען, טריבע געדאַנקען . . .
דברים, כ"ח, 64, וג"ו.

זיכערהייט און רוה קענען מיר נאָר געפינען תחת כנפי השכינה אין דער באַשיצונג פון גאָט'ס פליגעל אין דער סטאַדע פון אונזערען פאַסטוך, דעם משיח.

אָבער די טעג פון גלות און עלענד וועלען האָבען אַ סוף. מיר ערוואַרטען אַצינד דעם טאָג ווען ישראל וועט ווידער אַמאָל צונויפגעזאַמעלט ווערען מארבע קנפות הארץ און צוריק געבראַכט ווערען אין זייער אייגען לאַנד.

ער זוכט נאָך זיינע סטאַדע

די ביבעל באַשרייבט דאָס אין דעם דריטען פסוק מיט דעם בילד פון אַ פאַסטוך:

„כבקרת רעה עדרו, ווי א פאסטוך זוכט נאָך זיינע סטאדע, אין דעם טאָג וואָס ער איז צווישען זיינע שאָף די צעשפרייטע, אזוי וועל איך נאָכזוכען מיינע שאָף; און איך וועל זיי מציל זיין פון אלע ערטער וואָס זיי זענען צעשפרייט געוואָרען אהין אין דעם טאָג פון וואָלקען און נעבעל." יחזקאל ל"ד, 12.

גאָט וועט רופען דאָס אידישע פאָלק פון אַלע טיילען פון דער וועלט אין די אחרית הימים, די לעצטע טעג, און וועט זיי ווידער צוריקברענגען אין לאַנד פון זייערע אבות וואו זיי וועלען זיך קענען באַזעצען בשלום צום ערשטען מאָל אין פילע יאָהרהונדערטע.

„רעגענס פון ברכה וועלען דאָס זיין!" יחזקאל ל"ד, 26.

ירמיה באַשרייבט אונז דאָס זעלבע בילד וואָס וועט זיין אין דידאָזיגע אחרית הימים.

כאָטש ער רעדט אויך וועגען אַן עת צרה ליעקב, אַ צייט פון שרעקליכע פאַרפאָלגונגען און ליידען פאַר דעם אידישען פאָלק.

דאָך זאָגט ער שנעל, 'ממנה יושע', פון איר, פון דיזער צרה, וועט ער געהאָלפען ווערען. די צייט פון ליידען וועט ניט דויערען לאַנג.

אויך דער נביא ישעיה שילדערט וועגען אַן עת צרה. ער זאָגט:

„לך עמי — קום מיין פאָלק, גיי אריין אין דיינע קאמערן און פארשליס דיין טיר הינטער דיר; באהאלט זיך אויף א קליין ווילע ביז דער צאָרן וועט אריבער. וואָרום זע, גאָט גייט ארויס פון זיין אָרט צו באשטראָפען די באוואוינער פון דער ערד פאר זייער זינד . . . ישעיה כ"ו, 20.

דער גוטער פאַסטוך וועט זיי אַרויסרופען פון זייערע באַהאַלטענישען. ער וועט קיינעם פון זיי נישט פאַרפעהלען. דער שארית, די איבערגעבליבענע וועלען אָנקומען אין זייער היים און זיי וועלען פאַרזאָרגט ווערען ווי אַ גוטער פאַסטוך פאַרזאָרגט פאַר זיינע שאָף.

נאָך דער צרה קומט אַ טאָג פון גרויס פרייד פאַר די וואָס זיינען אונטער דער באַשיצונג פון גאָט — דאָס מיינט, די יעניגע וועמענס זינד זיינען פאַרגעבען דורכ'ן שר האלהים, דעם לאַם פון גאָט וואָס טראָגט אַוועק די זינד פון דער וועלט. גאָט וועט זיי דאַן טרייסטען ווי אַ מוטער טרייסטעט איהר זוהן.

ער וועט דיך טרייסטען

דאָס איז דער פערטער פסוק וואָס באַשרייבט גאָט'ס ליבע אין דעם בילד פון אַ מוטער:

„ווי איינער וואָס זיין מוטער טוט איהם טרייסטען אזוי וויל איך אייך טרייסטען; און אין ירושלים וועט איהר געטרייסט ווערען". ישעיה ס"ו, 13.

דאָס גאַנצע בילד פון דער עת צרה און פון דער גרויסער ישועה און פרייד וואָס וועט פאָלגען איז אונז פאָלקאָמען געשילדאערט פון דעם נביא זכריה. ער זאָגט אַז ירושלים וועט זיין אַ סף רעל —

„א בעכער פון פארטומלעניש פאר אלע פעלקער רונד ארום . . . ווען זיי וועלען זיין אין בעלאגערונג אויף ירושלים". זכריה י"ב, 2, 3.

אָבער גאָט וועט מלחמה האַלטען געגען דיזע פעלקער וואָס זיינען געקומען צו שטרייטען געגען ירושלים! און וואָס וועט זיין די לאַגע פון ישראל? זיי וועלען זיין צוריק אין זייער לאַנד און גאָט זאָגט:

„איך וועל אויסגיסען אויף דעם הויז פון דוד און אויף די באוואוינער פון ירושלים א גייסט פון ליטזעליגקייט און געבעט און זיי וועלען קוקען צו מיר וועמען זיי האָבען דערשטאָכען און וועלען קלאָגען אויף איהם ווי מען קלאָגט אויף איינאיינציגען און זיך ביטערען נאָך איהם ווי מען ביטערט זיך נאָך א בכור, אין יענעם טאָג וועט גרויס זיין די קלאָג אין ירושלים". זכריה י"ב, 10.

אין דיזער סיטואַציע לייענען מיר די שיינע האַרציגע ווערטער:

„איהר וועט געטרייסט ווערען אין ירושלים ווי איינער וואָס זיין מוטער טרייסט איהם".

און נאָך שטאַרקער פאַרזיכערט אונדז גאָט:

„קען א פרוי פארגעסען איהר ברוסט־קינד ניט צו דערבארימען דעם זון פון איהר ליב. אפילו דידאָזיגע זאָלען פארגעסען וועל איך אָן דיר ניט פארגעסען. זע, אויף די האנט־פלעכען האָב איך דיך אויסגעקריצט, דיינע מויערן זיינען תמיד פאר מיר". ישעיה מ"ט: 16־14.

„זינגט איהר הימלען און פריי זיך דו ערד און ברעכט אויס איהר בערג אין געזאנג וואָרום גאָט האָט געטרייסט זיין פאָלק און זיינע אָרימע טוט ער דערבארימען". ישעיה מ"ט, 13.

מיר געפינען נאָר אויס די ליבליכקייט און זיסקייט פון אַ מוטערס ליבע ווען מ'איז קראַנק און אין אַ צרה. אַזוי באַווייזט גאָט די טיפקייט פון זיינער ליבע צו די איבערגעבליבענע פון זיין פאָלק ישראל אין די שיקזאַלרייכע טעג וואָס פאָלגען די עת צרה ליעקב, די צייט פון יעקב'ס גרויסע נויט.

ווען נאָר דאָס פאָלק ישראל וועט אנערקענען דעם בן יחיד פון גאָט, דעם משיח וואָס איז געשטאָרבען אויפ'ן קרייץ פון גלגולת פאַר זייערע זינד, אין דעם מאָמענט זאָגט גאָט:

„איך וועל היילען זייער אבקערונג, איך וועל זיי ליב האָבען הארציג וואָרום מיין צאָרן האָט זיך אָבגעקערט פון אים". הושע י"ד, 5.

אַזוי קומען מיר צום סוף דבר, צום שלוס פון דער גאַנצער זאַך — דאָס איז סומירט, צוזאַמענגעפאַסט, אין איין פסוק פון נביא הושע:

„שחתך ישראל — דיך האָט אומגעבראכט ישראל וואָס דו ביסט געגען מיר, דיין הילף". הושע י"ג, 9.

מיין ליבער אידישער פריינד, דאָס איז וואָס גאָט האָט געזאָגט צו אונז אין זיין הייליג וואָרט דעם תנ"ך: פרייד און ישועה וואַרטען אויף אונז היינט און אַלע טעג דורך איהם, דעם "איש מכאבות", דעם מענטש פון ווייטאָגען, און דורך איהם וואָס איז געוואוינט צו קראַנקשאַפט . . . דעם משיח.

„מיר אלע האָבען ווי שאָף געבלאָנדזשעט; איטלאכער צו זיין וועג זיך געקערט; און גאָט האָט אויסגעלאָזט אויף איהם די זינד פון אונז אלעמען". ישעיה נ"ב, 6.

ער איז דער יעניגער וואָס וועט גערופען אין ברית חדשה, די נחמת ישראל — דער טרייסט פון ישראל, לוקס ב, 25. ער איז עס וואָס האָט געבראַכט צו אומצייליגע מיליאָנען מענטשען, אידען און גוים, דעם שלום פון גאָט וואָס שטייגט אַריבער יעדען שכל. פאַרוואָס נעמט איהר איהם נישט אָן, אַז ער זאָל אויך זיין אייער שלום?

וואָס דער האַר ישוע האָט געלערנט זיינע תלמידים

פילע פון אונזערע אידישע פריינד דענקען, אז דער האר ישוע האָט געלערנט זיינע תלמידים צו האסען און פארפאָלגען די אידען. אָט דאָ ציטירען מיר די סאמע ווערטער וואָס ער זעלבסט האָט גערעדט און וואָס זיינען רעקאָרדעט אין דעם ערשטען טייל פונ'ם ברית חדשה, קאפיטעל ה'. ער האָט אזוי געזאָגט:

געבענשט זענען די אָרימע אין גייסט; וואָרום צו זיי געהערט דאָס מלכות־שמים.

געבענטשט זענען די, וואָס טרויערן; וואָרום זיי וועלן געטרייסט ווערן.

געבענטשט זענען די ענווים; וואָרום זיי וועלן ירשענען די ערד.

געבענטשט זענען די, וואָס הונגערן און דארשטן נאָך גערעכטיקייט; וואָרום זיי וועלן געזעטיקט ווערן.

געבענטשט זענען די בעלי־רחמנות; וואָרום אויף זיי וועט מען זיך מרחם זיין.

געבענטשט זענען די לויטערע אין האַרצען; וואָרום זיי וועלן זען גאָט.

געבענטשט זענען די רודפי־שלום; וואָרום זיי וועלן אָנגערופן ווערן קינדער פון גאָט.

געבענטשט זענען די, וואָס ווערן גערודפט צוליב גערעכטיקייט; וואָרום צו זיי געהערט דאָס מלכות־שמים.

געבענטשט זענט איר, אויב מען וועט אייך מבזה זיין, און אייך רודפן, און רעדן אויף אייך פאַלש אַל־דאָס־בייז צוליב מיר. פרייט אייך און זייט מלא־שמחה; וואָרום גרויס איז אייער שכר אין הימל; ווייל אַזוי האָבן זיי גערודפט די נביאים, וואָס זענען געווען פאַר אייך.

איר זענט דאָס זאַלץ פון דער ערד; נאָר אויב דאָס זאַלץ פאַרלירט דעם טעם, מיט וואָס זאָל מען עס ווירצן? עס טויג דעמאָלט צו גאָרנישט ניט, סיידן אַרויסגעוואָרפן און צעטראָטן צו ווערן פון מענטשן. איר זענט דאָס ליכט פון דער וועלט. אַ שטאָט וואָס שטייט אויף אַ באַרג קאָן זיך נישט פאַרבאָרגן. מתיא ה', 14־3.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD. THE MESSIAH

אנכי הוא הרעה הטוב יוחנן 10־11

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל ל״ד, 23

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price
50 Cents a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. XXVI No. 6
FEBRUARY, 1944

אלהי ישראל עשה פלא

דער וואונדערבארער גאָט פון ישראל

ד״ר קיטה ל. ברוקס

(א פריינדליך וואָרט צו די לעזערס פונ'ם רעה ישראל פון ד״ר קיטה ל. ברוקס, דער רע־דאַקטאָר פון 'פראָפעסי מאגאזין', לאָס אנדזשע־לעס, קאליפאָרניא. ד״ר ברוקס איז א טרייער פריינד פון אונזער פאָלק און ער האָט שטענדיק פארטיידיגט די אידען געגען די שקרים און פאלשהייטען פון די זאָגענאנטע פראָטאָקאָלען פון די זקני ציון און געגען אלע אנדערע נאציס־טישע פראָפאגאנדא. אָט דאָ גיסט ער אויס זיין הארץ מיט ליבע צום אידישען פאָלק.)

אין דער ביבעל זיינען פאַראַן פיר פסוקים וואָס באַשרייבען אויף אַ וואונדערבאַרען אופן גאָט'ס ליבשאַפט און השגחה פאַר זיין אויסדערוועלטעס פאָלק ישראל. דיזע פיר פסוקים דערציילען אונדז די גאַנצע היסטאָריע פון די אידען פון דעם אָנהייב פון זייער עקזיסטענץ, ביז זייער ענד ווען אַלע נביאות וועגען זיי וועלען דערפילט ווערען.

דער ערשטער פסוק איז:

„כנשר יעיר קנו . . . ווי אן אָדלער וועקט זיין נעסט, פלאַטערט איבער זיינע יונגע, שפּרייט זיי־נע פלעדערען און נעמט זיי, טראָגט זיי אויף די פליגעל — אזוי האָט גאָט אליין איהם גע־פירט". דברים ל״ב, 11.

ער וועקט דיך אויף

דאָס איז נישט דאָס ערשטע מאָל וואָס גאָט פאַר־גלייכט זיך צו אַן אָדלער באַשרייבענדיג זיין פאַר־העלטנים צו ישראל. שוין אין דער געשיכטע פון יציאת מצרים לייענען מיר ווי גאָט זאָגט:

„אתם ראיתם . . . איר האָט געזען וואָס איך האָב אייך געטאָן צו מצרים, און ווי איך האָב אייך געטראָגען על כנפי נשרים — אויף אָדלער־פליגלען, און האָב אייך געבראכט צו מיר". שמות י״ט, 4.

דאָס בילד פון אַן אָדלער איז אַ משל וואָס שטעלט פאָר די דיסציפּלין מיט וואָס אַ מאַמע באַהאַנדעלט אירע יונגע קינדער. ווען די יונגע אָדלערס זיינען אַלט גענוג צו פליהען צוברעכט די מוטער פילע מאָל דעם נעסט, כדי זיי צו צווינגען צו באַנוצען די וואַקסענדע קרעפטען אין זייערע אייגענע פליג־לען. זי וועקט זיי אויף ווען זיי שלאָפען און פלאַ־טערט איבער זיי, אַז זיי זאָלען דאָס איהר נאָכטאָן. זי טראָגט זיי אויף אירע פליגלען, זי טרייסעלט זיי אָפּ און כאַפּט זיי ווען זיי זיינען אין געפאַהר אַראָפּ־צופאַלען.

אַזוי אויך האָט גאָט באַהאַנדעלט זיין פאָלק ישראל. אין זייערע לאַנגע יאָהרען אין מצרים האָבען זיי זיך פאַרליבט מיט זייער לעבען אין גלות און האָבען נישט געוואָלט פאַרלאָזען די שמאַקענדיגע אַכילות וואָס זיי האָבען דאָרט געגעסען, אָבער גאָט האָט זיי אויפגעוועקט דורך משה, און האָט זיי נישט אָפּגעלאָזט ביז זיי האָבען געלערנט צו לעבען ווי פרייע מענשען.

ער האָט זיי אַרויסגעבראַכט פון מצרים און גע־פירט דורך די מדבר. פילע מאָל האָט גאָט באַ־דאַרפט זיי אויפוועקען, אַז זיי זאָלען אויפגעבען די העסליכקייט פון געצענדינערייי און פון אונגלויי־בען. ער האָט זיי צושפּרייט און ווידער צוזאַמען געקליבען און דאַמיט האָט ער זיי געלערנט זיינע וועגען און דיסציפלין.

ער באַשיצט דיך

יעצט קומען מיר צום צווייטען פסוק; דאָס ברענגט צום פונקט ווען דער משיח וואָס גאָט האָט אונז פאַרשפּראָכען דורך זיינע הייליגע נביאים איז ענדליך געקומען צו ישראל. ווען אונזערע פי־רערס האָבען איהם ניט אנערקענט אַלס משיח ישראל האָט ער מיט גרויס ליבע אויסגערופען צו ירושלים:

„ירושלים, ירושלים, וואָס הארגעסט די נביאים, און שטייניקסט די וואָס זיינען געשיקט צו דיר! וויפל מאָל האָב איך געוואָלט צונויפזאמ־לען דיינע קינדער ווי א הון זאמעלט איין אירע הינדלעך אונטער אירע פליגעל, און איר האָט נישט געוואָלט. זעט אייער הויז וועט אייך בליי־בען חרוב (וויסט). מתיא כ״ג, 37.

אַזעלכע ווערטער קענען נישט זיין די רייד פון אַ פשוט'ן מענשען. אַפילו אין די טעג פון זייער פאַרפאָלגען די נביאים האָט ער זיי געליבט און זיי פילע מאָל געוואָלט איינזאַמלען. דיזע ווערטער וואָלטען געווען אונפערשטענדליך ווען די עקזיס־טענץ פון ישוע המשיח וואָלט זיך ערשט אָנגע־הויבען אין בית לחם, אָבער ער איז דער רעה ישראל וואָס לעבט מעולם עד עולם — אין אַלע אייביגקייט.

אָבער דאָס זיינען זעהר טרויעריגע ווערטער:

„איך האָב געוואָלט . . . אָבער איהר האָט נים געוואָלט.

פאַרוואָס האָבען זיי נישט געוואָלט אָננעמען די איינציגע רפואה וואָס אַליין האָט זיי געקאָנט היי־לען? קיין וואונדער וואָס דער גואל האָט געזיפצט און געוויינט איבער ירושלים. ער האָט געזעהן בנביאה דעם לאַנגען און אומגליקליכען גלות וואָס אונזער אָרים און פאַרבלענדעט פאָלק וועט באַדאַר־פען דורכמאַכען, און ער האָט זיי געוואָלט ראַטעווען דערפון.

האָט איהר אַמאָל באַטראַכט מיט אינטערעס ווי אַ הון געהט אום מיט איהרע קליינע הונדעלעך? מיט אַמאָל דערזעהט זי אַ רויב־פויגעל אין די לופ־טען, שנעל גיט זי אַרויס אַ געשריי און די קליי־נינקע הונדעלעך לויפען זיך צו פאַרשטעקען אונ־טער דער מאַמע'ס פליגעל. דאָרט זיצען זיי זעהר שטיל ביז די געפאַר איז פאַרביי. אַזוי זאָגט גאָט צו ישראל:

„באברתו יסך לך, מיט זיין פלעדער וועט ער דיך באַשירעמען און אונטער זיינע פליגלען וועסטו זיך שיצען".

און האָט איהר אייך ניט געוואונדערט ווי אַ הון ווען די נאַכט איז קאַלט, דעקט צו זעהר זאָרגפעל־טיג יעדעס הינדעלע מיט איהרע פליגעל! קענט איהר געפינען אַ שענערען בילד פון זיכערהייט, שלום און צופרידענהייט ווי דאָס קליינע הייפעלע הינדלעך אונטער די פליגעל פון זייער מאַמע?

דאָס איז אַ בילד פון דעם רעה ישראל מיט זיין פאָלק אין אַלע צייטען. אָבער זיי האָבען דאָס נישט געוואָלט! פון אָנפאַנג אָן האָט גאָט זיי געוואָרענט אַז אויב זיי וועלען ניט גלויבען וועט ער זיי צע־שפּרייטען צווישען אַלע אומות פון דער וועלט, וואו זיי וועלען האָבען קיין רוה, נאָר אומרואיקע הער־

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Mission to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.
Entered as Second Class matter April 4, 1922, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937. PRINTED IN U. S. A.